

Lars Gimstedt ∞ En kurs till mirakler

EN KURS TILL MIRAKLER

*Berättelser om att
lyssna inåt.*

En kurs till mirakler

Lars Gimstedt

© PsykosyntesForum, 2014

Ingen del av denna bok får återges i någon form, utom för citering av korta avsnitt i kritik eller recensioner, utan tydligt medgivande från utgivaren:

mail@psykosyntesforum.se.

Utgåva 1, 11 berättelser.

(**Bidra med fler!** Se sista kapitlet.)

Revisionsdatum: 11 november 2014.

ISBN

978-91-982124-5-7 (EPUB-version)

978-91-982124-6-4 (LIT -version)

978-91-982124-7-1 (MOBI-version)

978-91-982124-8-8 (PDF -version)

978-91-982124-9-5 (Paperback)

MOBI-versionen (Kindle) är tillgänglig på Amazon.com och Amazons andra internet-siter. De andra versionerna, inklusive de engelska, finns att köpa på

<http://psykosyntesforum.se/Svensk/>

[En kurs till mirakler.htm](http://psykosyntesforum.se/Svensk/En_kurs_till_mirakler.htm)

Typsnitt Bookman Old 12. Sidstorlek 6x9” (15,24 x 22,86 cm). Marginaler: hor 2,0 / vert 2,5.

Om författaren:

Lars Gimstedt arbetar som psykosyntes-terapeut i Linköping. Hans grundutbildning var kvantfysik, och han har arbetat som ingenjör och chef inom industrin under 30 år.

I mitten av sitt liv började han att studera psykosyntes, kognitiv beteendeterapi och NLP, och arbetade deltid som psykoterapeut under tio år, tills han började arbeta heltid i sitt företag PsykosyntesForum.se 2003 med livs- och ledarskapscoaching, psykoterapi och med e-kurser och e-böcker över internet.

Tidigare böcker av Lars Gimstedt:

Stairway: 10 steg till himlen. (Mars 2014)

Jag, Yeshua. Väckaren. (Maj 2014)

Innehållsförteckning

Förord.....	5
1. Brottas med Gud.....	11
2. Låne-uppsägningen.....	15
3. SMS-et.....	27
4. Hitta hem och kura.....	31
5. Att varsebli eller att Se.	35
6. Uppvaknandet.	38
7. Mail-gräl.	41
8. Ett Heligt Ögonblick.	46
9. Varför väntar du här?	53
10. Resan till frihet.....	57
11. Från tvivel till frid.....	62
12. [Bidra med nya kapitel!].....	66

Förord

Målsättningen med den här boken

Den här boken är resultatet av ett samarbetsprojekt, där det mesta av materialet har bidragits av andra. Min roll har varit redaktörens och översättarens (den finns på engelska också). De "andra" är andra elever till boken **En Kurs i Mirakler** (EKIM), och jag fick kontakt med dem via webb-sidorna MiracleShare.org och Mirakelkursen.org.

Målsättningen med den här boken är att föra EKIMs budskap "ned till jorden" genom att samla ett antal vittnesbörd om vad som händer när man överlämnar sig till Den Helige Ande och låter Honom besluta vad man ska säga och göra.

Det jag hoppas på är att du, läsaren av den här lilla boken, ska övervinna det motstånd du kanske bär på mot att överlämna dig till Gud (ett vanligt motstånd, jag lovar...) och att du får uppleva Guds nåd för din egen del.

Vad var det som fick mig att ställa samman den här boken?

Jag kom i kontakt med EKIM 1986, eller jag borde hellre säga EKIM hittade mig. Min dåvarande fru var en andlig sökare, medan jag var en fyrkantig ingenjör och fysiker, ateist som en följd av uppväxt och vetenskaplig skolning. När mitt arbete förde mig till Boeing i Seattle i USA accelererade min frus intresse, eftersom Seattle på den tiden var något av ett Mecka for New Age i USA. En dag kom hon hem med en folder om en bok som tillkommit genom "kanalisering", där författaren påstods vara Jesus

Kristus. Det här fick ”min bågare att rinna över”, eftersom mitt tålmod med min frus ”irrationella” intressen hade prövats hårt under hösten, och jag bestämde mig konstigt nog för att läsa boken (EKIM), med målsättningen att övertyga min fru om varför material som detta var grundfalskt.

För att göra en lång historia kort, ledde det här till ett andligt uppvaknande för mig, i mitten av mitt liv (jag fyllde 40 i september 1986). Att ”göra kursen” ledde till att jag bytte yrke, till att bli psykoterapeut och livscoach 1992. Jag har använt EKIM som mitt rättesnöre, både i mitt privata som i mitt yrkesmässiga liv, under snart trettio år nu.

(För en längre historia, läs min delvis självbiografiska bok ”Stairway. 10 steg mot himlen”.)

När jag började dra ned på mitt psykoterapeutiska arbete i samband med pensionering vid sextiofem års ålder, fick det mig att ”återvända till källan”, till det som hade fått mig att välja den väg jag valt en gång i tiden, och jag återvände till att studera EKIM igen.

Jag fann att jag nu läste boken ”med nya ögon” (terapeutens), vilket fick mig att sätta ihop en e-kurs ”Ett psykosyntesperspektiv på En Kurs i Mirakler”, och på kort tid skrev jag också två böcker, ”Stairway. 10 steg mot himlen” och ”Jag Yeshua. Väckaren”, bägge baserade på EKIMs budskap.

Allt det här fick mig att fundera över hur jag ”levde” själv med avseende på principerna i EKIM. Jag insåg, vilket kändes nedslående, att trots min långa erfarenhet av att arbeta med EKIM som min yrkesmässiga värdegrund, och trots att jag nu till och med skrev kurser och böcker om EKIM, styrde mitt ego fortfarande mina beslut (även om jag misstänker att Någon Annan har puttat mig framåt ibland...).

EKIM var fortfarande rätt så ”teoretisk” för mig, och jag hade aldrig riktigt litat på att Gud skulle kunna bestämma saker åt mig. Jag kände större sinnestro jämfört med hur det var före 1986, men jag hade egentligen aldrig upplevt något mirakulöst.

När jag nu läste om EKIM, och till exempel kom till ”Regler för beslut” i kapitel 30, fick det mig att besluta att *inte* besluta något själv längre:

- 1. I dag kommer jag inte att fatta några beslut på egen hand.*
- 2. Om jag inte fattar några beslut på egen hand, är detta den dag som kommer att vara mig given.*
- 3. Jag har ingen fråga.
Jag glömde vad jag skulle besluta.*
- 4. Jag kan åtminstone besluta
att jag inte tycker om det jag känner nu.*
- 5. Och därför hoppas jag att jag haft fel.*
- 6. Jag vill se detta på ett annat sätt.*
- 7. Kanske finns det ett annat sätt att se på detta.
Vad kan jag förlora genom att fråga?*

Kort efter det här beslutet började jag att uppleva mina första mirakler. Inte några som fick tankar att svindla eller något spektakulärt, men jag kände ändå igen dem som mirakler, och jag kände igen

beskrivningarna i kapitel 1, ”Miraklernas mening”, till exempel de här (mina understrykningar):

4. *Alla mirakler innebär liv, och Gud är Livgivaren.
Hans Röst kommer mycket uttryckligt att visa dig vägen. Du kommer att få veta allt du behöver veta.*
11. *Bönen är miraklernas medium.
Den är ett kommunikationsmedel mellan det skapade och Skaparen. Genom bön tas kärleken emot, och genom mirakler uttrycks kärleken.*
18. *Ett mirakel är en tjänst. Det är den största tjänst du kan göra någon. Det är ett sätt att älska din nästa så som dig själv. Du inser ditt eget och din nästas värde samtidigt.*
21. *Mirakler är naturliga tecken på förlåtelse.
Genom mirakler accepterar du Guds förlåtelse genom att utsträcka den till andra.*
38. *Den Helige Ande är miraklernas mekanism.
Han ser både Guds skapelser och dina illusioner.
Han skiljer det sanna från det falska genom Sin förmåga att varsebli totalt snarare än selektivt.*

När jag läste mirakelprincip 7 “Mirakler är allas rättighet, men rening är nödvändig först”, fick jag erkänna för mig själv att min ”rening” verkade ha tagit nästan trettio år...

De här upplevelserna fördjupade min förståelse av EKIM genom att det var just att uppleva något känslomässigt, snarare än att vara något tankemässigt eller teoretiskt. Jag kände snart ett behov av att dokumentera upplevelserna i en dagbok, och jag fick idén att den här dagboken så småningom skulle kunna resultera i en bok.

Efter ett tag kände jag dock att det gick alldeles för långsamt framåt med att skriva den här boken,

eftersom mitt liv rent allmänt numera är ganska lugnt och fritt från konflikter, trots det faktum att vi, min fru Hildigerdur och jag, fortfarande har två tonåringar boende hemma.

Jag följde mitt nya livs-beslut och rådfrågade Den Helige Ande, och fick svaret att jag borde be andra att bidra, och jag la in ett upprop för detta i de webb-grupper jag nämnde i början av det här förordet.

De här bidragen finns här nedanför. Jag har lagt in dem i kronologisk följd, efter det datum de skrivits eller det datum när de skickades till mig. Jag har inte kommenterat dem eller skrivit något om de berättelser du nu kommer att läsa, eftersom jag tycker att de talar för sig själva.

Stort nöje, läs och reflektera!

En sak till vill jag dela med mig av:

Vid en EKIM-nätverksträff oktober 2014 fanns det ett anslag som hälsade oss varje morgon när vi gick in i samlings salen. Budskapet på anslaget var ungefär så här, och det fick mitt humör att lyfta:

God morgon.

Det här är Gud.

*Idag, lyssna inåt, så kommer jag
att ge dig lösningen på
varje problem du möter.*

*Du behöver inte tänka ut något själv,
så koppla av och ha en bra dag!*

Och till sist: snälla, **bidra** med fler personliga berättelser! (Läs instruktionerna i sista kapitlet.)

3. SMS-et.

Av Lars Gimstedt (PsykosyntesForum.se)
10 augusti 2014

Vi har haft traditionen att fira de dagar när vi fick våra två adopterade barn. Vi fick dem när de var spädbarn, och vår son Jakob är idag 16, vår dotter Signý är 14.

Under Signýs dag det här året var vi på semester ute i en hyrd segelbåt, så vi lovade henne att vi skulle fira henne på kvällen den dag vi kommit hem efter veckan, och att hon skulle få önska sig vad hon ville ha till middag. På detta hade hon svarat att hon ville beställa special-pizzor från Pizza Hut.

Kort efter att vi kommit hem, ringer vi och beställer pizzor och jag åker iväg i bilen för att hämta dem. Att köra hem omgiven av doften av nygräddade pizzor fick det att vattnas i munnen på mig - maten ombord hade varit OK, men man gräddar inte pan-pizzor i ett litet båt-pentry.

Ivrigt att sätta mig ned för att äta, blir jag besviken över att ingen har förberett något för festmiddagen - duka, fixa läsk, och så vidare.

Jag påpekar det här för Signý, som mött mig vid entrén, och jag säger argt

- ”Nu sätter jag mig och äter min pizza själv, innan den blir kall!”

Signý blir arg hon med och svarar

- ”Du bad oss inte göra något!”

Jag tar fram bestick, glas och en ölburk, och under det att jag sätter mig vid middagsbordet säger jag

- ”Det borde ni ha förstått själva när jag åkte iväg för att hämta dem.”

Signý härmar mig och säger med gnällig röst

- ”Nu sätter jag mig och äter min pizza *själv*, innan den blir kall!”

Kokande av ilska tar jag deras pizzakartonger, låser in dem i bilen, och rusar ned i gillestugan i källaren med min egen pizza och min öl. Jag slänger i mig pizzan utan att njuta ett dugg, och sedan stannar jag bara där och surar. Och ältar.

Jag förmår inte komma över min ilska trots att min fru kommer ned och frågar vad allt det här handlar om. Hon har hämtat deras pizzor med sin egen bilnyckel, och hon ber mig komma upp och vara med dem. Jag vägrar.

Till och med när vår son kommer ned och ber mig komma upp och bli sams med hans syster, vägrar jag.

Efter ett tag, kanske en halvtimme, har jag lugnat ned mig och jag börjar tänka igenom vad som har hänt, och vad jag borde göra nu. Jag skäms djupt över min barnslighet. I mina tankar går jag igenom olika scenarior för att bli sams med Signý, men jag hamnar varje gång i bilder där jag ser hur jag försöker rättfärdiga mitt eget beteende och försöker få henne att känna sig skyldig, under täckmanteln av att ”bli sams”.

Det känns fullständigt hopplöst, tills tanken kommer

- ”Jag håller på att *analysera* det här, och jag försöker vara den Helige Ande själv. Eller jag försöker

föra *Honom* till problemet, i stället för att överlämna problemet *till* *Honom*.

Och jag ber inom mig

- ”Jag ber Dig, ta min ilska och min skam. Led mig.”

Jag går tillbaks upp till köket i hopp om att hitta henne, men min fru berättar att hon just gått hemifrån för att vara med en kompis som bor i närheten, och att hon inte sagt när hon skulle komma tillbaks. Så gick det med det firandet...

Jag börjar göra upp nya scenarion för vad jag ska göra när hon kommer hem igen, men den här gången stoppar jag mig själv med en gång, och jag ber igen

- ”Snälla. Led mig.”

Och jag leds fram till mitt skrivbord, och jag tar upp min mobil, och jag sänder ett sms till Signý:

- ”Först kräver jag av dig att kunna läsa mina tankar. Sen, genom att äta själv, straffar jag dig för att du inte är tankeläsare. Idag slog jag verkligen mitt personliga rekord i att vara korkad.”

Signý svarar med en gång

- ”Förlåt pappa för det jag sa och gjorde. När ska jag vara hemma?”

Jag svarar

- ”Ibland blir det ’ful-pingis’ med oövertänkta ord. Hå hå ja ja... Det är väl bra om du kommer hem typ tio så du hinner duscha och så.”

Signý kommer hem prick tio. Utan att säga något går vi bara fram till varandra och kramas. En lång, varm,

kärleksfull kram...

De andra vet inget om vår sms-konversation, så senare när de blir ensamma med mig uttrycker bägge sin förvåning över att allt bara försvann. Att vi inte talat ut om det, att Signý inte blev kvar i sitt vanliga tonårs-martyrskap.

Jag känner fullständig inre frid, så jag säger inget, jag bara ler till svar.

5. Att varsebli eller att Se.

Av Patrick Madden

http://about.me/patrick_madden

17 september 2014

(Översatt till svenska av Lars Gimstedt.)

Carl Rogers, en av grundarna av den humanistiska (eller den klient-fokuserade) skolan inom psykologin, sägs ha myntat uttrycket ”ovillkorligt positivt förhållningssätt”.

Men, jag hade en gång en kollega för vilken jag inte kände annat än ”ovillkorligt negativt förakt”. Hon och jag tyckte helt inte om varandra och kunde överhuvud taget inte vara överens i något. Faktum är att jag var övertygad om att hon gjorde mer skada än nytta (vi har bägge yrken där vi är satta att hjälpa människor). Jag dömde henne strängt och ofta. Hon gav igen, föga överraskande. Vi fungerade inte tillsammans i möten eller kommittéer eftersom gnistor flög och vår chef höll oss, klokt nog, helt åtskilda.

Vid den här tiden hade jag börjat läsa Kursen, och när jag läste om ”att se med Kristus ögon”, beslöt jag mig för att acceptera henne i mitt liv som en chans att lära mig något. Jag stod helt enkelt inte ut med den inre spänning, ångest, ilska, och kritiska fördömandet som flög som gnistor mellan oss. Jag förlorade bokstavligen många timmars sömn på grund av detta.

Som jag blev instruerad av Kursen (lektion 78), började jag att be om att bli ledd av Den Helige Ande

till ett tillstånd där jag skulle kunna släppa mitt fördömande av henne och helt enkelt förlåta henne. Under mina morgonmeditationer började jag försöka se henne för min inre blick så tydligt jag kunde, och så snart jag hade kunnat forma den här bilden strävade jag efter att "se förbi" hennes fysiska uppenbarelse (ansiktsuttryck, etc), såväl som alla de negativa egenskaper jag förknippade med henne.

Det tog ett tag (många sessioner), men till slut inträffade miraklet! Jag faktiskt SÅG henne som den hon faktiskt är bakom den persona hon visade upp här på jorden (eller den jag hade satt ihop). Vad jag såg var helt enkelt (nåväl inte så enkelt!) strålande vitt ljus som flödade ut ur henne. Det var fullständigt makalöst! Jag grät länge den morgonen - av glädje - för jag hade lyckats omvandla mitt hat mot henne (en återspeglning av min egen rädsla och självförakt) till kärlek för henne. Jag såg henne som den hon i sanning är, allt fördömande och hat jag hade känt mot henne hade smält bort. Hur skulle jag kunna hata en så strålande uppenbarelse? Tillsammans med hatet jag hade känt för henne, smälte mitt självhat bort också; för jag insåg att hon var jag och jag var hon, och vi är bägge gudomliga varelser.

Och det bästa med den här upplevelsen är att jag insåg att jag kunde göra så här med vem som helst, med alla. Jag visste nu AV EGEN ERFARENHET att det Kursen lär ut är verkligt!

Efter den här händelsen har jag kunnat SE många personer, eftersom, tack vare min forna 'fiende', jag nu vet vad jag ska titta efter. Det är en häpnadsväckande och förunderlig upplevelse. Det har förändrat mitt liv.

Efter det här, när vi vistades på samma ställe, märkte jag att jag inte längre sände ut den negativa, elektriskt laddade fördömande energi jag förut riktat mot henne. Jag övade mig på att SE henne i verkliga livet på samma sätt som jag betraktat henne under mina meditationer. Uppenbarligen ”snappade hon upp” att jag inte längre ville befinna mig i krig med henne. Och, voila! hon slutade sända fiendskap och fördömanden och negativism mot mig. Vi hade slutit fred.

Även om det inte blev så att vi arbetade tillsammans (vi fick olika uppdrag inom vår organisation), fortsatte vi att delta i möten tillsammans och vi mötte varandra i korridorerna. Vi blev inte bästa vänner eller valde att gå ut och äta lunch tillsammans. Men, vi slutade tycka illa om varandra och vi slutade angripa varandra. Hon kom till och med till avskedsfesten vid min pension (det var inte alls likt henne att komma till sociala tillställningar), och vi log mot varandra och omfamnade varandra.

Jag välsignar henne fortfarande för att hon kommit in i mitt liv. Hon fick mig att lära mig en ENORM läxa. Ibland är det så, att de som vi har de största svårigheterna med i vårt liv är våra viktigaste lärare.

Lektion 78: ”Låt mirakler ersätta allt agg.”

Må Ljuset från vår Faders Kärleksfulla Hjärta välsigna och vederkvicka alla som tar emot det.

12. [Bidra med nya kapitel!]

Den här boken är ett samarbetsprojekt, där "elever" till En Kurs i Mirakler bjudits in att bidra med korta berättelser om vardagsmirakler som resultat av att överlämna sina beslut till Den Helige Ande.

Jag kommer att fortsätta att be om nya bidrag på min hemsida (http://psykosyntesforum.se/Svensk/En_kurs_till_mirakler.htm) och på olika sociala media på internet. Mitt mål är att nå 100 berättelser!

Nya utgåvor kommer att publiceras när nytt material kommit till.

Om du köpt e-boken via min hemsida (se länken ovan), kommer du att kunna ladda ned den nya utgåvan gratis via den nedladdnings-sida du fick när du köpte boken.

Om du tecknar dig för **nyhetsbrevet** som är kopplat till e-kursen Ett psykosyntesperspektiv på EKIM, kommer du få meddelanden när nya utgåvor har publicerats: psykosyntesforum.se/Svensk/kurser_EKIM.htm .

Gå till webb-sidan psykosyntesforum.se/Svensk/En_kurs_till_mirakler.htm för instruktioner för hur du kan bidra!

Med kärlek
Lars Gimstedt

